

Een harde Heer'

Uit het boekje *Behoudend maar niet behouden* (Petrus Coudekercke, 2009)

Onlangs las ik de gelijkenis van de talenten. En ineens stonden daar die woorden die uitdrukking gaven aan iets wat ik als kind al dacht, maar wat ik eigenlijk niet durfde te denken. En niet alleen niet durfde, maar ook niet mocht denken. Als ik die gedachten in de vorm van een vraag verwoordde, dan was het antwoord dat God Zich niet hoeft te verontschuldigen voor dingen die wij niet begrijpen. Hij is immers soeverein en in alles rechtvaardig.

Toch, of eigenlijk juist dáárom kon ik toen niet begrijpen dat God '*zou maaien waar Hij niet gezaaid had*' (Lukas 19:21).

Want dat is wat geschreven staat in die gelijkenis en waar mijn oog onlangs op viel. Eén van de dienstknechten zegt daar tegen zijn heer: '*Ik wist dat gij een harde heer zijt, die maait waar hij niet gezaaid heeft..*'.

Die uitspraak verwoordde nu precies mijn gedachten over God. Straks op de oordeelsdag zal Hij mij hoogstwaarschijnlijk (tenzij er een wonder zou gebeuren) verdoemen, omdat mijn zonden niet vergeven zijn. En dan zal ik voor eeuwig moeten zeggen, zo zei men, 'had ik maar, had ik maar..'

Maar wat had ik dan moeten doén, zo vroeg ik me af. Me bekeren en geloven? Dat in ieder geval niet, want dat is een eenzijdig Godswerk. Meer bidden, Bijbellezen, naar de kerk gaan en me zo onder de middelen begeven? Ach, zonder des Heeren zegen zou dat niets uitwerken. Proberen wat minder te zondigen, want voor alle zonden die ik niet gedaan had zou ik immers niet gestraft worden (en inderdaad, een tientje afbetaling maakt een schuld van twintig miljoen wel minder.....)? Nee, die weg wilde ik ook niet gaan. Want wat had dat uiteindelijk voor zin? Ik kon beter nog maar even van het léven genieten....

En dan de erfzonde. Want daar lag dan de wortel van alle, ook mijn kwaad. Ja, ik geloofde wel dat ik ook gegeten zou hebben van die appel, dus Adam kreeg van mij niet de schuld. De vraag voor mij was niet zozeer óf ik wel schuldig was tegenover God. Ik hoefde maar naar mijn dagelijkse leven te kijken om met mijn zonde en schuld geconfronteerd te worden. Maar de vraag was hoe het kwam dat ik schuldig kon zĳjn.

Ter illustratie: Een rat is een rat, maar kán die zich dan wel op een andere manier gedragen? Ik was immers als een 'verdoemelijk kind' ter wereld gekomen. En dan straks toch veroordeeld worden omdat ik een 'rat' was.... Nog moeilijker vond ik de vraag waarom God, die immers alles bestuurde en het alles kennelijk zo had bepaald, mij de schuld zou geven voor mijn zondigheid. Zodoende zou God maaien waar Hij niet gezaaid had, tenminste, als Hij mij niet zou bekeren.

Natuurlijk stonden daar die beloften in de Bijbel. Maar waren die wel voor mij bestemd? En zo ja, meende God dan wel écht wat Hij zei? Er was immers een geopenbaarde wil en een verborgen wil. Dat begreep ik eigenlijk helemaal niet. Want als bijvoorbeeld mijn buurman mij van alles beloofde en ik zou weten dat hij een geopenbaarde en een verborgen wil heeft, een verborgen agenda zeg maar, dan zou die man wel de laatste zijn

aan wie ik mij zou willen toevertrouwen. Er zou voor zo'n persoon maar één juiste typering zijn: onbetrouwbaar tot op het bot!

En zo bleven mijn gedachten maar malen en malen.

En nu? Godzijdank is mijn beeld van God veranderd. Nog steeds begrijp ik veel dingen niet. Maar toch anders dan toen. Zeker, Zijn wegen en gedachten zijn zoveel hoger dan die van mij. En hoe meer ik in de Bijbel lees, hoe meer ik er achter kom dat ik nog zo weinig weet. Maar wat ik wel ontdekt heb, is dat God werkelijk betrouwbaar is. Door en door betrouwbaar. Iemand aan Wie je je zondermeer kunt toevertrouwen met je hele zondige bestaan, ook al begrijp je Hem niet in alles.

Jazeker, ik geloof in een verborgen wil, maar niet dat die in tegenspraak zou zijn met de geopenbaarde wil.

En die is duidelijk.

Als God van Zichzelf getuigt dat Hij heilig en rechtvaardig is en geen zonde door de vingers kan zien, dan is dat zo. Als God zegt dat Hij geen lust heeft in de dood van goddelozen, maar daarin dat ze zich bekeren, dan is dat zo. Als Hij roept: zoek Mij, roep Mij aan, want Ik ben nabij; verlaat uw goddeloze weg en uw ongerechte gedachten en bekeer u tot Mij, dan zal Ik Me over u ontfermen, want Ik vergeef menigvuldiglijk, dan is dat zo. En als Hij roept tot de eindigen der aarde dat wie zich tot Hem wendt, behouden zal worden, dan is dat zo. Want barmhartig en genadig is de Heere, geduldig en groot van goedertierenheid!

Nee, geen harde Heer'. Niet iemand die maait waar hij niet gezaaid heeft, maar die zal maaien waar Hij zaaide. Want bij al degenen die het Woord van God gehoord hebben, zal God zoeken naar de vrucht ervan.

Markus schrijft dat we, om vrucht te kunnen dragen, eerst het Woord moeten horen en aannemen (4:20). Als dát in ons leven niet gebeurt, zal God ons veroordelen en tegen ons zeggen: 'Ga weg van Mij; Ik heb u geroepen, en u hebt geweigerd, Mijn hand heb Ik uitgestrekt en u hebt het niet opgemerkt' (naar Spr. 1:24). En Paulus schrijft dat God Zich zal wreken over degenen die 'het Evangelie van de Heere Jezus Christus niet gehoorzaam geweest zijn' (2 Thess. 1:8) en die 'Zijn Zoon vertreden en Zijn Bloed veracht' hebben (Hebr. 10:29).

Als God ons het Evangelie bekend maakt, dan betekent dat, dat Hij werkelijk in ons hart zaait. Waarom? Opdat wij vruchten van geloof en bekering zouden voort brengen. Als dat gebeurt, dan is dat genade. God was het immers Die zaaide? Als dat niet gebeurt, dan is dat onze onwil. Want God wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen (2 Petr. 3:9). Daarom blijft Hij zaaien. Ook nu.

'Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem, geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof, zoals gij geleerd zijt, daarin overvloedig met dankzegging.' (Kol. 2:6-7)

Hebben we al wortel geschoten?